

Folketinget
Christiansborg
1240 København K

13. oktober 2008

Til Skatteudvalget

Vedr.: L 21 Forslag til ændring af forskellige love m.v. (konsekvensændringer som følge af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige).

I forbindelse med indførelsen af en generel udpantningshjemmel i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige § 12 ophæves udpantningshjemmelen i hegnslovens §§ 44, stk. 2 og 3.

Lovforlag L 21 til konsekvensændringsloven, § 51, foreslår derefter en ændret affattelse af bestemmelserne i **hegnsloven § 44, stk. 2 og 3**. Bestemmelserne vedrører henholdsvis udgifter til arbejdets udførelse og hegnsynets vederlag og øvrige udgifter.

Jeg skal i den anledning gøre udvalget opmærksom på følgende:

1. Efter gældende regler i hegnslovens § 44, stk. 1, kan hegnsynet, når et arbejde ikke er udført efter hegnsynets kendelse, rettens dom eller forlig, ved en særskilt tvangsfuldbyrdeskendelse lade arbejdet udføre på den forsømmeliges bekostning.

Efter lovforslagets affattelse af hegnslovens § 44, stk. 2, påhviler udgifterne til arbejdets udførelse "den, der har tinglyst adkomst på ejendommen".

2. Efter hegnslovens § 46, stk. 1, træffer hegnsynet bestemmelse om hegnsynets vederlag. Efter hegnslovens § 41, stk. 2, skal forlig og hegnsynskendelser indeholde bestemmelse om, hvem der skal betale vederlaget og sagens øvrige omkostninger.

Efter lovforslagets affattelse af hegnslovens § 44, stk. 3, påhviler hegnsynets vederlag og øvrige udgifter "den, der har tinglyst adkomst på ejendommen".

3. Efter gældende ret kan alene hegnsagens parter pålægges at udføre arbejde og betale vederlag og hegnsagens øvrige omkostninger.

Parterne i en hegnsag er som udgangspunkt grundejerne ved skellinien, jf. hegnslovens § 50, stk. 1. Hegnsag kan således alene rejses mod en grundejer. Adgangen til at rejse hegnsag er imidlertid videre, idet *andre* end grundejere kan rejse hegnsag, dvs. optræde som klager i en hegnsag.

Andre end grundejere er f.eks. en grundejerforening eller en person, der er påtaleberettiget efter en servitut, eller en ejerlejlighedsforening i flg. ejerlejlighedsvedtægten. Endvidere kan klageren i en hegnsag være ejeren af et vejareal eller kommunalbestyrelsen som byplanmyndighed efter

planloven eller som vejmyndighed. Der henvises til Hegnsloven med kommentarer (3. udgave, 2004), side 232 f.

4. Efter gældende regler i hegnslovens §§ 44, stk. 2, og 3, er der udpantningsadgang over for hegnssagens parter generelt. Er hegnssagens parter ejere af fast ejendom, er der tillige fortrinsspanteret for udgifter og vederlag i ejendommen. Bestemmelsens stk. 1 anvender således betegnelsen den "forsømmelige" og ikke den "forsømmelige grundejer".

5. Den foreslåede formulering af bestemmelserne i lovforslaget er ikke hensigtsmæssig, da den indebærer en væsentlig begrænsning af udpantningsadgangen, og især formuleringen af bestemmelsens stk. 2 er uheldig.

Det kan endvidere undre, at udpantningsadgangen er betinget af tingslyst adkomst, jf. hegnslovens § 50, stk. 1, hvorefter hegnsforpligtelserne påhviler "grundens ejer". De foreslåede bestemmelser kan i praksis indebære en yderligere begrænsning af udpantningsadgangen, f.eks. i forbindelse med ejendomshandler og udstykningsager.

6. Hegnslovens § 44, **stk. 2**, bør formuleres således, at manglende betaling af udgifterne til arbejdets udførelse efter bestemmelsens stk. 1 påhviler den part i hegnssagen, som er pålagt betalingen, og beløbene har fortrinnsret i ejendommen som offentlige skatter og afgifter.

Bestemmelsen om manglende betaling på opfordring, som har nær sammenhæng med tvangsinddrivelse, bør udgå. Reglerne herom findes nu i inddrivelseslovens § 2.

Endvidere bør den nugældende bestemmelse i hegnslovens § 44, stk. 2, **2. pkt.**, bevares. Grundlaget for inddrivelse vil fortsat være hegnssynets tvangsfuldbyrdseskendelse med hegnssynets formands godkendelseserklæring (påtegning) vedrørende arbejdet og den medgåede udgift. Beløbet fremgår ikke af tvangsfuldbyrdseskendelsen, og udgår bestemmelsen, kan det i praksis være vanskeligt at fastslå størrelsen af omkostningerne ved arbejdets udførelse uden foretagelse af bevisførelse med syn og skøn.

Hegnslovens § 44, **stk. 3**, bør formuleres således, at hegnssynets vederlag og øvrige udgifter påhviler den part i hegnssagen, som er pålagt betalingen, og beløbene har fortrinnsret i ejendommen som offentlige skatter og afgifter.

Jeg kan tilføje, at tvangsfuldbyrdsesager efter hegnsloven i praksis er overordentlig besværlige og meget vanskelige at håndtere både for hegnssynene og for inddrivelsesmyndigheden. Der henvises til lovkommentarens bemærkninger til tvangsfuldbyrdsesbestemmelserne i hegnslovens § 44 og særligt til UfR 1994, side 499 V.

Med venlig hilsen

Advokatuddannet. Medarbejder ved advokatfirmaet Ditlev Nielsen, Kastrup. Fhv. universitetslektor, cand. jur. Forfatter til Hegnsloven med kommentarer, Procesret for pante- og toldfogeder (GadJura 1997) og Almindelig forvaltningsret (Thomson, 2007). Internetadresse: www.hegnsloven.dk Email: Information@hegnsloven.dk